

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr. 94.081 van 16 maart 2001

A. 80.808/VIII-2073

In zake : **DIEHL** Albert,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Lambert MATRAY, advocaat,
Square Frère Orban 34/24
4000 Luik,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Financiën.

DE RAAD VAN STATE, VIIIe KAMER,

Gezien het op 23 oktober 1998 ingediende verzoekschrift, waarbij Albert DIEHL de nietigverklaring vordert van de beslissing van 25 augustus 1998 van de gewestelijk directeur van de administratie der directe belastingen, gewestelijke directie invordering van Brussel, tot verwerping van het verzoek om vrijstelling van de nalatigheidsinteressen op de personenbelasting;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer THIBAUT, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 16 december 1999, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories van de partijen;

Gelet op de beschikking van 23 januari 2001, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij bepaald wordt dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 23 februari 2001;

Gehoord het verslag van mevrouw GEHLEN, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. DASCOTTE, loco Mr. MATRAY, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van de heer GROBELNY, inspecteur bij een fiscaal bestuur, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer THIBAUT, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende gegevens dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep :

1. In de jaren 1984, 1985 en 1986 is verzoeker, die toen zijn woonplaats in Frankrijk had, door FN te Herstal belast met opdrachten van extern onafhankelijk adviseur en is hij voor die opdrachten bezoldigd. De aldus geïnde bedragen zijn in Frankrijk aangegeven als inkomsten van een activiteit van een zelfstandig raadgevend ingenieur en zijn in Frankrijk belast.

2. Diezelfde inkomsten zijn door het Belgisch fiscaal bestuur belast. In februari 1993 hebben de Franse en de Belgische fiscale overheden geoordeeld dat België bevoegd was de voormelde inkomsten te belasten.

3. De bezwaarschriften die verzoeker in België had ingediend zijn door de directeur van de directe belastingen verworpen en bij een in kracht van gewijsde getreden arrest van 17 oktober 1996 heeft het hof van beroep te Brussel verzoeker in het ongelijk gesteld in het beroep dat hij had ingesteld tegen de beslissing van de directeur der belastingen tot verwerping van zijn bezwaarschriften.

4. Nadat een dwangbevel en een bevel tot betaling betekend waren, heeft verzoeker een plan voor de afbetaling van zijn schuld voorgelegd dat hij grotendeels heeft nageleefd. Nadat een beslissing tot verkoop bij een deurwaardersexploot van 6 oktober 1997 betekend was, heeft hij bij een particulier

een lening van 6.000.000 Belgische frank aangegaan : hij heeft een schuldbekentenis ondertekend op 12 oktober 1997; die schuldbekentenis is vervolgens verleden ten overstaan van een notaris op 27 maart 1998.

5. Op 16 oktober 1997 heeft de raadsman van verzoeker bij de directeur van de directe belastingen van Brussel II - Vennootschappen, op grond van artikel 417 van het WIB 1992, een verzoek ingediend tot vrijstelling van alle of een deel van de nalatigheidsinteressen, die 8.030.895 frank bedragen. De argumenten die tot staving van dat verzoek worden aangevoerd, zijn in hoofdzaak de persoon van de aanvrager, de rol die hij bij FN Herstal heeft gespeeld, de lening die aangegaan is om het aflossingsplan te kunnen naleven, alsook omstandigheden van procedurele en technische aard.

Over die aanvraag is een ongunstig advies uitgebracht door de hoofdinspecteur van "het ontvangkantoor Namen-Buitenland"; de persoon van wie dat advies uitging, was van oordeel dat de aanvraag om de volgende redenen niet paste in het kader van artikel 417 van het WIB 1992 : "Naast een waaier van persoonlijke en economische overwegingen die uitvoerig worden uiteengezet in een volumineus dossier, komen de financiële problemen alleen tot uiting in een lening van 6 miljoen frank die de belastingplichtige in oktober 1997 heeft aangegaan. Een beoordeling van zijn financiële toestand blijft een moeilijke zaak, aangezien wij daarvan niet volledig op de hoogte zijn. Er behoort evenwel op te worden gewezen dat de verschillende aflossingen van twee miljoen die vóór de toekenning van de lening hebben plaatsgevonden verband houden met het onbekende privé-bezit van de heer DIEHL dat wellicht in verhouding staat tot de belangrijke functie die hij gedurende lange jaren bij FN of bij andere grote industriële groepen uitgeoefend heeft"; het enige gunstige gegeven dat in aanmerking is genomen, was de dubbele belasting met Frankrijk van erelonen als raadgevend ingenieur die door FN waren betaald, maar dat gegeven is niet zo belangrijk geacht dat op grond daarvan een andersluidend advies zou kunnen worden gegeven.

6. Op 11 augustus 1998 heeft het fiscaal bestuur over het verzoek om vrijstelling van verzoeker een verslag opgemaakt. In dat verslag worden in het kort de argumenten van verzoeker opgesomd, wordt een overzicht gegeven van de manier waarop de aanslag gevestigd is en wordt op de financiële toestand van de betrokkene ingegaan; daarin wordt opgemerkt dat de betrokkene van zijn overleden echtgenote een netto actief van 12.925.590 Belgische frank en een op 7.000.000 Belgische frank geraamd onroerend goed heeft geërfd. De conclusie van het verslag luidt als volgt :

" Gelet op de voormelde gegevens kan er niet van uit worden gegaan dat verzoeker financiële problemen heeft in de zin van artikel 417 van het WIB.

Hoewel de advocaat ons talrijke details heeft bezorgd, merk ik geen enkel positief gegeven op grond waarvan wij een vrijstelling van de nalatigheidsinteressen zouden kunnen verlenen.

Hoewel er twee gevoeligere punten zijn, in verband met de niet aanvaarde werkelijke beroepslasten en in verband met de lening waarvan ik oordeel dat ze niet aan de voorwaarden voldoet, stel ik voor het verzoek om vrijstelling van de nalatigheidsinteressen volledig te verwerpen".

7. Op 25 augustus 1998 neemt de gewestelijk directeur de volgende beslissing, die de bestreden handeling vormt :

" Met uw verzoekschrift van 16 oktober 1997 hebt u, via uw advocaat, verzocht om vrijstelling van de nalatigheidsinteressen betreffende de in het kenmerk aangehaalde belastingen.

De belangrijkste gegevens die u aangevoerd hebt om die gunst te verkrijgen, zijn de volgende :

- De beroepsinkomsten die u van FN Herstal hebt ontvangen in 1984/1985 en 1986 zijn twee keer belast (in Frankrijk en in België);
- Nadat het recht om die inkomsten te belasten aan België was toegekend, zijn de belastingen vastgesteld zonder rekening te houden met uw werkelijke beroepskosten en zijn die belastingen vermeerderd omdat u geen voorafbetalingen had gedaan, met als gevolg dat op een te grote belastinggrondslag nalatigheidsinteressen zijn geheven;
- Om de tenuitvoerlegging van de vervolging door de Ontvanger van de belastingen te Namen-Buitenland te schorsen, bent u verplicht geweest een lening van 6.000.000 Belgische frank aan te gaan.

Uw verzoek om vrijstelling van de nalatigheidsinteressen is door mijn diensten onderzocht en uit de inlichtingen die in het dossier van uw bezwaarschrift voorkomen, blijkt dat het een uitgemaakte zaak is dat de belastingen in kwestie mogen worden ingevorderd en dat de bevoegde ontvanger van belastingen niets anders kon dan verder gaan met de invordering van de belastingen, vermeerderd met de daaraan verbonden vervolgingskosten en nalatigheidsinteressen.

De grondslag voor de berekening van de nalatigheidsinteressen is de belasting die nog verschuldigd is na het arrest dat het hof van beroep op 17 oktober 1996 heeft gewezen, aangezien het uitgesloten is die interessen te berekenen op een door uzelf bepaalde fictieve basis.

Het stond aan u om uw argumentatie betreffende uw beroepslasten te verdedigen toen u uw bezwaarschriften hebt ingediend.

In verband met de lening van 6.000.000 Belgische frank die u hebt moeten aangaan om de tenuitvoerlegging van de vervolging door het ontvangkantoor van de belastingen van Namen-Buitenland te laten schorsen, moet worden gezegd dat het Bestuur er meestal van uit gaat dat een vrijstelling van nalatigheidsinteressen kan worden toegestaan wanneer de belastingplichtige, na het indienen van zijn verzoekschrift - en meestal onder druk van de vervolging die door de ontvanger is ingesteld - bij een financiële instelling een lening heeft aangegaan om zijn belastingschuld aan te zuiveren. Die vrijstelling wordt alleen verleend ingeval de belastingplichtige werkelijk voldoet aan de voorwaarden om vrijstelling van de nalatigheidsinteressen te krijgen.

Wat u betreft, stel ik vast dat uw lening gesloten is voordat u uw beroep hebt ingesteld, wat het mogelijk maakt te stellen dat de vervolgingen die door het ontvangkantoor van de belastingen waren ingesteld gerechtvaardigd waren. Bovendien gaat het om een persoonlijke lening die u bij een particulier hebt opgenomen.

De vrijstelling die u wenst te verkrijgen, is een gunst waarvan alleen op grond van artikel 417 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen kan worden overwogen ze toe te staan. Die wetsbepalingen strekken ertoe belastingplichtigen te hulp te komen die met zodanige problemen geconfronteerd worden dat ze praktisch niet meer in de mogelijkheid verkeren hun belastingsschuld in hoofdsom en de nalatigheidsinteressen te betalen.

Op grond van een kort onderzoek van uw fiscaal dossier kan ik niet besluiten dat u in zulk een situatie verkeert, aangezien u als bestuurder een inkomen hebt genoten van 10.000.000 Belgische frank tot in 1995 en u, door het overlijden van uw echtgenote activa ten belope van 12.925.590 Belgische frank hebt geërfd (waaronder het door u bewoonde huis, dat op 7.000.000 Belgische frank wordt geraamd).

Tot mijn spijt moet ik u, om de hiervoren uiteengezette redenen, meedelen dat u niet voldoet aan de voorwaarden om vrijstelling van de nalatigheidsinteressen te verkrijgen.";

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent aan schending van artikel 417 van het WIB 1992; dat hij in een eerste onderdeel tegen de bestreden handeling inbrengt dat die steunt op de omstandigheid dat hij de lening van 6.000.000 Belgische frank had "gesloten voordat hij zijn verzoek om vrijstelling van nalatigheidsinteressen had ingediend en dat het bovendien ging om een persoonlijke lening die hij bij een particulier had opgenomen"; dat hij in dit verband de tekst van artikel 417 WIB 1992 citeert en uiteenzet dat die bepaling niet voorschrijft volgens welke nadere regels de belastingsschuld moet zijn afgelost en dat "de directeur bijgevolg aan de wet een voorwaarde toevoegt door de vrijstelling van nalatigheidsinteressen afhankelijk te stellen van de vraag of de lening die zou zijn aangegaan om de belastingsschuld af te lossen na de indiening van het verzoek om vrijstelling is gesloten en of de lening bij een financiële instelling is opgenomen"; dat hij voorts aanvoert dat in de bestreden handeling een verkeerde interpretatie wordt gegeven van commentaar 417/2 doordat een louter voorbeeld dat daarin wordt gegeven als algemene regel wordt gebruikt; dat hij van mening is dat de identiteit van de kredietverstrekker irrelevant is voor de beoordeling van het verzoek om vrijstelling; dat volgens hem in de bestreden handeling niet wordt aangegeven "in welk opzicht de situatie van verzoeker fundamenteel verschilt van die welke bij wijze van voorbeeld in de commentaar wordt vermeld" en "dat dit gegeven hoe dan ook geen wettige grond kon opleveren voor de afwijzing van het verzoek om vrijstelling"; dat verzoeker in het tweede onderdeel tegen de bestreden beslissing inbrengt dat daarin een restrictieve interpretatie wordt gegeven van het begrip "bijzondere gevallen" dat in artikel 417 WIB 1992 wordt gebezigd; dat aangezien de

reikwijdte van het begrip "bijzondere gevallen" volgens hem in de wet niet wordt gepreciseerd, de beperkende uitleg die daarvan in de memorie van toelichting wordt gegeven volgens hem niet tot een enge interpretatie van de bepaling in kwestie kan leiden; dat hij, steunend op de rechtspraak van de Raad van State die in de commentaar bij artikel 417 is opgenomen, tot de conclusie komt dat de steller van de bestreden handeling, door een restrictieve interpretatie te hanteren "dus niet is ingegaan op alle bijzondere omstandigheden die verzoeker heeft aangevoerd in zijn verzoek om vrijstelling van de nalatigheidsinteressen, welk verzoek niet alleen steunde op de financiële moeilijkheden die de aflossing van zijn belastingschuld hem had opgeleverd, maar ook op de rol die hij bij FN Herstal had gespeeld en op het feit dat de nalatigheidsinteressen ten dele berekend waren op een kennelijk niet-verschuldigde belasting die evenwel niet meer ongedaan kan worden gemaakt";

Overwegende dat de verwerende partij in de eerste plaats een algemene uiteenzetting geeft van artikel 417 WIB 1992 en daarbij onderstreept dat de gewestelijk directeur op grond van de bewoordingen van die bepaling over een werkelijk discretionaire bevoegdheid beschikt niet alleen wat betreft het begrip "bijzondere gevallen" zelf, maar ook wat betreft het toestaan van de vrijstelling van nalatigheidsinteressen; dat zij erop wijst dat het om "oneigenlijke rechtspraak" gaat en dat "de belastingplichtige om genoegdoening te krijgen als enig wapen zijn overredingskracht heeft", welke overredingskracht moet worden gebezigd om aan te tonen hoe specifiek de zaak in kwestie is; dat de verwerende partij vervolgens een gedetailleerde analyse maakt van de beoordeling van de "bijzondere gevallen"; dat zij in wezen uiteenzet dat het begrip niet gedefinieerd is in de wet, dat van die bepaling een uitlegging moet worden gegeven en dat die uitlegging moet steunen op de bedoeling van de wetgever, die, volgens haar, "erin bestond vrijstelling van nalatigheidsinteressen alleen mogelijk te maken in twee duidelijk omschreven gevallen welke beide noodzakelijkerwijze impliceren dat de verzoeker zich in een «moeilijke financiële toestand» bevindt"; dat zij kritiek uit op de rechtspraak van de Raad van State over deze aangelegenheid en betoogt dat de argumenten van verzoeker "niet aantonen op basis van welk uitleggingsprincipe er van uit kan worden gegaan dat de duidelijk tot uiting komende wil van de wetgever niet bestaat en dat in de plaats daarvan moet worden gewerkt met een ruimere uitlegging die in zekere zin alleen hierdoor zou kunnen worden verklaard dat als de wetgever van het begrip «bijzondere gevallen» echt een beperkende uitlegging had willen geven, hij dat gewoon uitdrukkelijk tot uiting had moeten laten komen in de tekst zelf van artikel 417"; dat zij uitlegt dat de terzake geldende circulaires niet in tegenspraak zijn met het vereiste van een beperkende uitlegging die in fiscale zaken moet primeren; dat zij

benadrukt dat de beoordelingsbevoegdheid van de gewestelijk directeur van gemengde aard is en op twee niveaus moet worden uitgeoefend :

- " - in verband met de vraag of de belastingplichtige zich wel degelijk in een moeilijke financiële toestand bevindt;
- in verband met de vraag of er grond bestaat om de vrijstelling van nalatigheidsinteressen te verlenen zelfs wanneer het om een bijzonder geval gaat in de zin van de wet";

dat de verwerende partij vervolgens op het onderhavige geval de aldus uiteengezette principes toepast; dat zij in verband met het tweede onderdeel van het middel uiteenzet dat de gewestelijk directeur zijn beslissing gebaseerd heeft op artikel 417 WIB 1992 van welke bepaling hij de reikwijdte heeft onderzocht en waarbij hij het begrip "bijzondere gevallen" niet verkeerdelijk op beperkende wijze heeft geïnterpreteerd; dat zij in verband met het eerste onderdeel aanvoert dat het feit dat de door verzoeker gesloten lening bij een particulier is aangegaan in de bestreden beslissing niet als doorslaggevend wordt beschouwd, maar dat door daarvan gewag te maken alleen geantwoord wordt op een argument van verzoeker; dat zij aangeeft dat "de gewestelijk directeur er terecht van uit gaat dat, aangezien de lening gesloten is VOOR de indiening van de aanvraag om vrijstelling, het vermoeden bestaat dat de vervolging gerechtvaardigd was" en dat "uit het feit dat de lening niet bij een financiële instelling is aangegaan niet mag worden geconcludeerd dat de lening niet louter uit welwillendheid was aangegaan"; dat zij ten slotte betwist dat zij artikel 417 WIB 1992 en de daaraan gewijde commentaar verkeerd zou hebben geïnterpreteerd;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord herinnert aan de principes die gelden voor de uitlegging van de belastingwet; dat hij argumenteert dat de tekst in casu duidelijk is en dat aan de niet-juridische termen die in de wet voorkomen hun gebruikelijke betekenis moet worden gegeven, zodat het niet nodig is de bedoeling van de wetgever na te gaan; dat hij de definitie betwist die door de verwerende partij wordt gegeven van de beoordelingsbevoegdheid van de gewestelijk directeur, die door een circulaire nr. Ci.R. 14/438.580 van 14 februari 1992 verzocht wordt die bevoegdheid "ruim" toe te passen; dat verzoeker, wat het tweede onderdeel van het middel betreft, de stelling van de verwerende partij betwist en de in het beroep aangevoerde argumenten uiteenzet; dat hij hetzelfde doet wat het eerste onderdeel betreft, waarvan hij het onderzoek besluit met de overweging dat in de bestreden beslissing niet wordt aangegeven "in welk opzicht de situatie van verzoeker fundamenteel verschilt van die welke bij wijze van voorbeeld in de commentaar wordt vermeld";

Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie haar argumentatie betreffende de uitlegging van de belastingwet en in het bijzonder van

artikel 417 WIB 1992 nogmaals uitgebreid uiteenzet; dat zij daarop laat volgen "dat het niet aan de Raad van State toekomt om te oordelen dat de uitlegging die de verwerende partij van een wetsbepaling (in casu artikel 417 WIB 1992) wenst te geven strijdig is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, aangezien alleen het Arbitragehof daartoe bevoegd is";

Overwegende dat artikel 417 WIB 1992 als volgt luidt :

" In bijzondere gevallen mag de directeur der belastingen, onder door hem bepaalde voorwaarden, vrijstelling verlenen voor al de nalatigheidsinteressen of voor een deel ervan.";

Overwegende, over beide onderdelen samen, dat op grond van geen enkel gegeven uit de zorgvuldig uiteengezette stelling van de verwerende partij kan worden ingegaan tegen de rechtspraak naar luid waarvan de directeur der belastingen, krachtens die wetsbepaling, over een zeer ruime bevoegdheid beschikt om te beoordelen wat "bijzondere gevallen" zijn, maar hij daarbij niet beperkt wordt door de beperkende uitlegging die in de memorie van toelichting van de wet tot uiting komt, noch ertoe gehouden is zich te gedragen naar de ministeriële circulaire of de ministeriële commentaar, die alleen de waarde van aanbevelingen hebben, en zijn beslissingen op juiste, relevante en rechtens aanvaardbare gronden moeten steunen; dat die bepaling de mogelijkheid om vrijstelling van nalatigheidsinteressen toe te staan niet beperkt tot de belastingplichtigen voor wie het uit financieel oogpunt onmogelijk is hun belastingsschuld af te lossen, maar die mogelijkheid laat gelden voor elke belastingplichtige die kan aantonen dat het om een bijzonder geval gaat;

Overwegende dat uit het doornemen van de bestreden beslissing en van het administratief dossier blijkt dat de steller van de bestreden beslissing ervan overtuigd is dat artikel 417 WIB 1992 alleen geldt voor de belastingplichtigen wier financiële toestand dermate benard is dat zij praktisch niet in staat zijn hun belastingsschuld af te lossen en dat de financiële draagkracht van verzoeker groot genoeg is om die schuld in hoofdsom en de interesten erop te delgen; dat de verwerende partij, door niet alle gegevens die verzoeker tot staving van zijn verzoek om vrijstelling had aangevoerd in aanmerking te nemen, de voormelde bepaling op een beperkende wijze heeft toegepast en aldus de bewoordingen zelf ervan heeft geschonden; dat de directeur der belastingen door de beoordelingsbevoegdheid waarover hij beschikt niet de mogelijkheid heeft om te stellen dat belastingsschuldenaars die niet bijna in een staat van kennelijk onvermogen verkeren automatisch geacht worden niet te behoren tot de "bijzondere gevallen" en dus niet in aanmerking te komen voor een eventuele vrijstelling; dat de directeur der belastingen in casu onderzoek had moeten wijden aan de drie soorten argumenten die

verzoeker tot staving van zijn verzoek heeft aangevoerd om na te gaan of ze konden worden beschouwd als "bijzondere gevallen" in de gebruikelijke betekenis van die term; dat het middel gegrond is; dat de discussie betreffende de lening die verzoeker heeft aangegaan verband houdt met het onderzoek van het derde middel;

Overwegende dat een tweede middel ontleend wordt aan "onwettigheid van de juridische motieven"; dat verzoeker tegen de bestreden beslissing inbrengt dat daarin staat dat "de grondslag voor de berekening van de nalatigheidsinteressen ... de belasting (is) die nog verschuldigd is na het arrest dat het hof van beroep op 17 oktober 1996 heeft gewezen, aangezien het uitgesloten is die interessen te berekenen op een door uzelf bepaalde fictieve basis. Het stond aan u om uw argumentatie betreffende uw beroepslasten te verdedigen toen u uw bezwaarschriften hebt ingediend"; dat hij zich erover beklagt dat de gewestelijk directeur geen rekening heeft gehouden met de bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 417 WIB, terwijl hij net "de onderscheiden argumenten aanvoerde die verband hielden met de omvang van zijn belastingschuld en inzonderheid met het feit dat de termijn verstreken was om voor de feitenrechter aan te voeren dat zijn beroepskosten in mindering moesten worden gebracht en dat hij niet de grote verhogingen had kunnen vermijden doordat hij verzuimd had voorafbetalingen te doen, zodat hij een kennelijk niet-verschuldigde belasting die evenwel niet meer ongedaan kon worden gemaakt, diende te betalen";

Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt door naar het onderzoek van het eerste middel te verwijzen; dat ze daarop laat volgen dat "de mogelijkheid die door artikel 417 WIB 92 wordt geboden voor de belastingplichtige geen middel mag zijn om te ontkomen aan de betaling van een belastingschuld die definitief te zijnen laste is vastgesteld in andere gevallen dan die waarin deze bepaling van toepassing is" en dat "die bepaling immers geen enkel recht verleent op een tweede procedure om bezwaar te maken tegen een definitief vastgestelde belasting";

Overwegende dat zowel de bestreden beslissing als de memorie van antwoord de indruk wekken dat verzoeker om vrijstelling van een definitief vastgestelde belasting heeft verzocht; dat zulks evenwel niet het geval is, aangezien het verzoek geen verband hield met een vrijstelling van de belastingschuld in hoofdsom maar met een vrijstelling van de nalatigheidsinteressen, welke vrijstelling in "bijzondere gevallen" kan worden verleend; dat het middel bijgevolg, mede gelet op de overwegingen betreffende het eerste middel, gegrond is;

Overwegende dat een derde middel ontleend wordt aan schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat verzoeker uiteenzet dat in de bestreden handeling niet wordt aangegeven in welk opzicht de omstandigheden die hij in zijn verzoek om vrijstelling heeft aangevoerd geen "bijzonder geval" zouden opleveren in de zin van artikel 417 WIB 1992;

Overwegende dat de verwerende partij in wezen antwoordt dat de bestreden handeling beantwoordt aan hetgeen de wet van 29 juli 1991 voorschrijft, dat daarin niet elk afzonderlijk argument dat aangevoerd was, diende te worden weerlegd en dat daarin wordt vastgesteld dat verzoeker zich niet bevond in een van de gevallen waarvan in de wet sprake is;

Overwegende dat de bestreden handeling uitdrukkelijk gemotiveerd is doordat daarin melding wordt gemaakt van de wetsbepaling waarop ze steunt en van de feitelijke gegevens die, volgens de steller van de handeling, de genomen beslissing rechtvaardigen; dat uit het onderzoek van de eerste twee middelen evenwel gebleken is dat de motivering van de handeling op een verkeerde basis berust, aangezien ze een schending van artikel 417 WIB 1992 inhoudt; dat de motivering bijgevolg niet afdoende is in de zin van de wet van 29 juli 1991, waarnaar in het middel wordt verwezen; dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 25 augustus 1998 van de gewestelijk directeur van de administratie der directe belastingen, gewestelijke directie invordering van Brussel, tot verwerping van het verzoek van Albert DIEHL om vrijstelling van de nalatigheidsintresten op de personenbelasting.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 7.000 frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op zestien maart tweeduizend en één door :

de Hr. GEUS, kamervoorzitter,

Mevr. DAURMONT, staatsraad,
Mevr. GEHLEN, staatsraad,
Mevr. HONDERMARCQ, griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Cl. HONDERMARCQ.

J.-Cl. GEUS.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.